



Frihandelsavtalet med Singapore kan inte i sin nuvarande form ingås av Europeiska unionen ensam

Avtalets bestämmelser om andra utländska investeringar än direktinvesteringar liksom bestämmelserna om tvistlösning mellan investerare och stater omfattas inte av unionens exklusiva befogenhet. Avtalet kan därför inte i sin nuvarande lydelse ingås utan medlemstaternas medverkan.

Den 20 september 2013 paraferade Europeiska unionen och Singapore texten till ett frihandelsavtal. Det är ett av de första bilaterala frihandelsavtalen av "den nya generationen", det vill säga ett handelsavtal som utöver traditionella bestämmelser om att begränsa tullar och icke-tariffära hinder för handel med varor och tjänster även innehåller bestämmelser på olika områden med anknytning till handel, såsom skydd av immateriella rättigheter, investeringar, offentlig upphandling, konkurrens och hållbar utveckling.

Kommissionen har begärt ett yttrande från domstolen för att få klarlagt om unionen har exklusiv befogenhet att ensam underteckna och ingå det planerade avtalet. Kommissionen och parlamentet anser att så är fallet. Rådet liksom regeringarna i samtliga de medlemsstater som yttrat sig till domstolen¹ hävdar att unionen inte kan ingå avtalet ensam, eftersom vissa delar av avtalet omfattas av en delad befogenhet mellan unionen och medlemsstaterna, eller rentav av medlemsstaternas exklusiva befogenhet.

I dagens yttrande preciserar domstolen till att börja med att yttrandet bara gäller frågan om unionen har exklusiv befogenhet, inte om innehållet i avtalet är förenligt med unionsrätten. Domstolen konstaterar därefter att **frihandelsavtalet med Singapore inte i sin nuvarande form kan ingås av unionen ensam**, eftersom vissa av de planerade bestämmelserna hör till den delade befogenheten mellan unionen och medlemsstaterna. Därför **kan frihandelsavtalet med Singapore, i sin nuvarande lydelse, bara ingås av unionen och medlemsstaterna gemensamt**.

Mer specifikt förklarar domstolen att **unionen har exklusiv befogenhet** vad gäller de delar av avtalet som rör följande ämnen:

- Tillträde till unionsmarknaden och till marknaden i Singapore för varor och tjänster (inklusive alla transporttjänster²) samt i fråga om offentlig upphandling och energiproduktion från icke-fossila, hållbara energikällor.
- Bestämmelserna om skydd för singaporianska medborgares utländska direktinvesteringar i unionen och vice versa.
- Bestämmelserna om immateriella rättigheter.

¹ Skriftliga yttranden har getts in av samtliga medlemsstater utom Belgien, Estland, Kroatien och Sverige. Belgien närvarade dock vid förhandlingen och yttrade sig muntligt.

² Oavsett om det gäller sjötransport, järnvägstransport eller vägtransport finner domstolen att åtagandena i det planerade avtalet på det området kan påverka unionslagstiftningen eller ändra räckvidden för denna och att unionen därför enligt artikel 3.2 FEUF har exklusiv befogenhet att godkänna sådana åtaganden.

- Bestämmelserna om bekämpande av konkurrensbegränsande verksamhet och om reglering av företagskoncentrationer, monopol och subventioner.
- Bestämmelserna om hållbar utveckling (domstolen konstaterar att målet hållbar utveckling numera är en integrerad del av unionens gemensamma handelspolitik och att det planerade avtalet syftar till att villkora liberaliseringen av handeln mellan unionen och Singapore med att parterna iakttar sina internationella skyldigheter rörande socialt skydd för arbetstagare och miljöskydd).
- Bestämmelserna om informationsutbyte, anmälan, kontroll, samarbete, medling, öppenhet och tvistlösning mellan parterna, såvida inte de gäller andra utländska investeringar än direktinvesteringar (se nedan).

I slutändan är det enligt domstolen **bara två delar av avtalet som EU inte har exklusiv befogenhet över**, nämligen **andra utländska investeringar än direktinvesteringar** (så kallade portföljinvesteringar, som görs utan avsikt att inverka på ett företags skötsel och kontrollen av detta) och ordningen för **tvistlösning mellan investerare och stater**.

Unionen skulle bara ha exklusiv befogenhet rörande andra utländska investeringar än direktinvesteringar om ingåendet av avtalet kunde komma att inverka på unionens akter eller ändra räckvidden för dessa. Så är inte fallet, och domstolen konstaterar därför att unionen inte har exklusiv befogenhet. Däremot har den en delad befogenhet med medlemsstaterna. Den slutsatsen gäller även bestämmelserna om informationsutbyte, anmälan, kontroll, samarbete, medling, öppenhet och tvistlösning mellan parterna i samband med andra utländska investeringar än direktinvesteringar (se ovan).

Ordningen för tvistlösning mellan investerare och stater hör också till unionens och medlemsstaternas delade befogenhet. En sådan ordning, som undandrar tvister från medlemsstaternas jurisdiktion, kan inte införas utan deras samtycke.

Frihandelsavtalet, i sin nuvarande lydelse, kan följaktligen bara ingås av unionen och medlemsstaterna gemensamt.

PÅPEKANDE: En medlemsstat, Europaparlamentet, rådet eller kommissionen får inhämta EU-domstolens yttrande om huruvida ett planerat avtal är förenligt med fördragen. Om EU-domstolen finner att så inte är fallet, kan avtalet inte träda i kraft, såvida inte avtalet eller fördragen ändras.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia, och den är inte bindande för domstolen.

Yttrandet i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Bilderr från avkunnandet av yttrandet finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106